

Schubertíada Vilabertran

HOMENATGE A DIETRICH FISCHER DIESKAU
(1925 — 2012)

Andrè Schuen, baríton
Daniel Heide, piano

Dijous 21 d'agost de 2025
20:30 h

15' Richard Strauss (1864-1949)

Frühlingsgedränge, op. 26/1 (1891)*
Aus den Liedern der Trauer, op. 17/4 (1886)*
Freundliche Vision, op. 48/1 (1900)
Nachtgang, op. 29/3 (1895)
Traum durch die Dämmerung, op. 29/1 (1895)
Ständchen, op. 17/2 (1886)

Richard Wagner (1810-1886)

22' Wesendonck-Lieder, WWV. 91 (1858)

Der Engel
Stehe still
Im Treibhaus
Schmerzen
Träume

—— PAUSA ——

Alexander von Zemlinsky (1871-1942)

18' Turmwächterlied und andere Gesänge, op. 8 (1899)

Turmwächterlied
Und hat der Tag all seine Qual*
Mit Trommeln und Pfeifen*
Tod in Ähren*

18' Richard Strauss

Allerseelen, op. 10/8 (1885)
Breit' über mein Haupt, op. 19/2 (1888)
Vier Lieder, op. 27 (1894)
Ruhe meine Seele
Cäcilie
Heimliche Aufforderung
Morgen!

“Vostè canta com si compongués en l'instant
mateix de cantar!”

* Primera audició a la Schubertíada.

Jean Cocteau a Dietrich Fischer-Dieskau

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

Strauss, Wagner i Zemlinsky: veus interiors

Cristina González Rojo

Musicòloga

Els lieder de **Richard Strauss** obren i tanquen el concert d'avui. Encara que Strauss mai no va deixar de compondre lieder durant la seva carrera, la gran majoria de la seva producció —com és el cas de totes les peces que escoltarem aquest vespre— data d'abans de 1905, quan, després de l'èxit de la seva òpera *Salomé*, va dirigir la major part de la seva energia creativa cap a l'òpera. Encara que les versions orquestrals de les seves cançons són més conegudes, avui escoltarem les composicions en el seu context original, més íntim, per a piano i veu. D'entre tots els recursos de Strauss que donen profunditat expressiva a la seva obra, destaca la representació d'una 'veu interior' al piano. Per exemple, a *Allerseelen* trobem al final de la primera estrofa un moment en què el piano "canta sense paraules" just després de pronunciar "*wie einst im Mai*" ("com antany, al maig"), com si els records evocats en aquest vers no poguessin ser articulats amb paraules, només amb el piano completant la frase melòdica però sense text.

Els *Wesendonck-Lieder* de **Richard Wagner** són un cicle de cinc cançons amb poesia de Mathilde von Wesendonck. De la intensa connexió entre tots dos van sorgir aquests cinc poemes que Wagner va musicar per a veu i piano a l'hivern de 1857, mentre treballava en el primer acte de *Tristany i Isolda*. De fet, *Im Treibhaus* ("A l'hivernacle") i *Träume* ("Somnis") porten el subtítol "estudi per a *Tristany i Isolda*", i representen la base musical de diversos episodis de l'òpera.

A *Der Engel* ("L'àngel"), la primera i l'última estrofa emmarquen la peça en un escenari celestial en mode major, amb un acompanyament propi d'un instrument de

corda polsada en registre agut. La tendència a atmosferes més disfòriques de les dues estrofes intermèdies (amb imatges poètiques com "*Herz in Sorgen*" ("un cor neguitós") o "*Tränenfluten*" ("torrents de llàgrimes") queda perfectament il·lustrat a la música amb un canvi al mode menor i una textura més densa i activa en corxeres. A *Stehe still* ("Reposal"), la inquietud de les dues primeres estrofes dona pas a una música més estàtica i continguda (*zurückhalten*), per donar pas a *Im Treibhaus* ("A l'hivernacle"), la música de la qual és la base del preludi al tercer acte de *Tristany i Isolda*. Després de *Schmerzen* ("Dolors") —potser la més orquestral del cicle, expansiva i esquinçada— el cicle es tanca amb *Träume* ("Somnis"). El piano dibuixa un teixit de corxeres en *pianissimo* que ens trasllada al camp semàntic pastoral, afegint-hi una paleta harmònica rica, plena de cromatismes. A més, les segones descendents (és a dir: sol-fa), freqüents en la melodia vocal, tenyeixen aquest món pastoral idealitzat d'aquell to melancòlic i nostàlgic tan característic de l'estètica romàntica.

El cicle *Turmwächterlied und andere Gesänge* ("Cançó del faroner i altres cants") d'**Alexander von Zemlinsky** s'inspira en poemes del danès Jens Peter Jacobsen, la primera traducció a l'alemany dels quals, l'any 1897, va ressonar amb força entre els Nous Simbolistes de la Viena del tombant de segle. Obres com els *Currelieder* d'Arnold Schönberg o *Pelléas et Mélisande* de Maurice Maeterlinck en van rebre també la influència. El primer lied, *Turmwächterlied* ("Cançó del faroner"), parteix d'un poema de Jacobsen que es pot interpretar com una inversió del pròleg d'*Així parlà Zaratustra* de Nietzsche: al capvespre, just quan l'horitzó comença a tenyir-se de negre. El faroner apareix com una metàfora de l'artista post-romàntic, aïllat del món, però amb una visió transcendent sobre el cosmos.

Un exemple del figuralisme simbòlic de Zemlinsky és la il·lustració d'aquest moment del text amb una figura simple i ondulant, enmig d'una textura homofònica i solemne, sense definir una tonalitat clara. Més endavant, la primera aparició del sol ("*die Sonne*") enlluerna amb un brillant acord major; el primer de la cançó que sona clarament major. Aquest triomf solar es veu reforçat pel ritme marcial i puntejat del piano. Quan el poema avança per incloure la humanitat ("*wir*", "*Sie*"), una veu interior al piano que comença *einfach und innig* ("senzilla i íntima") va construint progressivament una textura cada cop més densa fins al fortissimo, com si la música acollís totes les persones verbals del poema.

Arnold Schönberg, en una de les seves cèlebres xerrades a la Universitat de Califòrnia, va dir de Zemlinsky que no coneixia cap altre compositor; a part de Wagner, que fos "capaç de satisfer les exigències del teatre i de l'auditori amb més substància musical que ell. Les seves idees, les seves formes, les seves sonoritats i cadascun dels seus girs brollen directament de l'acció, de l'escenari i de les veus cantants, amb una naturalitat i una distinció d'una qualitat suprema."

El concert que avui escoltarem neix, al seu torn, com un homenatge a Dietrich Fischer-Dieskau. És, en definitiva, una mostra que l'admiració entre artistes i el diàleg entre generacions continua essent una font inesgotable d'inspiració i bellesa.

**Hotel
Empordà**
Figueres
★★★★

COMPROMÈS AMB LA CULTURA

**Hotel
Empordà**
Figueres
★★★★

www.hotelemporda.com

André Schuen, baríton

Originari del Tirol del Sud (Itàlia), va créixer parlant tres llengües (ladí, italià i alemany), una versatilitat que es reflecteix en el seu repertori. Tot i que va començar estudiant violoncel, va estudiar posteriorment cant al Mozarteum de Salzburg amb Horia Branisteanu i Wolfgang Holzmair, graduant-se el 2010. Des de llavors fins el 2014 va formar part de l'Òpera de Graz. Amb el seu company de lied Daniel Heide, se'l pot escoltar en auditoris com el Wigmore Hall de Londres, la Schubertiade, la Schubertiada, el Prinzregententheater de Múnic, el Concertgebouw d'Àmsterdam o la Konzerthaus de Viena. Els seus papers d'òpera inclouen Guglielmo (*Così fan tutte*), Figaro i el Comte d'Almaviva (*Les noces de Figaro*), *Don Giovanni*, *Ieuueni Oneguï* o Wolfram (*Tannhäuser*). Des de 2021 és artista en exclusiva per a Deutsche Grammophon. El seu enregistrament de *Schwanengesang* (novembre 2022) va guanyar un premi Opus Klassik. Aquest és el desè concert d'André Schuen a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2018.

Daniel Heide, piano

És un dels pianistes acompanyants i de cambra més sol·licitats de la seva generació, que ofereix concerts per tota Europa i Àsia des de la seva graduació a la Hochschule für Musik "Franz Liszt" de Weimar. Entre els seus cantants habituals hi ha André Schuen, Christoph Prégardien, Roman Trekel, Katharina Konradi i Konstantin Krimmel. En el terreny de la música de cambra ha fet concerts amb solistes com Tabea Zimmermann, Antje Weithaas, Wolfgang Emanuel Schmidt o Konstanze von Gutzeit. El seu CD "Poèmes" amb la mezzosoprano Stella Doufexis, amb cançons de Claude Debussy, va rebre el Premi de la Crítica Discogràfica Alemanya 2013 i des de llavors els seus enregistraments han rebut diversos premis, entre ells un ECHO Klassik 2016 o dos Opus Klassik, el 2019 i el 2022, amb André Schuen. Des del 2011 dirigeix el cicle de concerts Der Lyrische Salon a Weimar.

Aquest és el divuitè concert de Daniel Heide a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2018.

www.schubertiada.cat

Amb el suport de

Col·laborador principal

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Cullé · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Coicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Schubertíada i Autopodium Audi Figueres

Disseny i innovació.
Cultura i motor.

Audi
Q5

Audi
A5

Schubertiada
Vilabertran

Dijous 21 d'agost de 2025
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Andrè Schuen, baríton
Daniel Heide, piano

RICHARD STRAUSS (1864 — 1949)

Nikolaus Lenau (1802 — 1850)

Frühlingsgedränge

Frühlingskinder im bunten Gedränge,
Flatternde Blüten, duftende Hauche,
Schamchtende, jubelnde Liebesgesänge
Stürzen an's Herz mir aus jedem
Strauche.

Frühlingskinder mein Herz umschwärmen,
Flüstern hinein mit schmeichelnden Worten,
Rufen hinein mit trunkenem Lärmen,
Rütteln an längst verschlossenen Pforten.

Frühlingskinder, mein Herz umringend,
Was doch sucht ihr darin so dringend?
Hab' ich's verrathen euch jüngst im Traume,
Schlummernd unter dem Blütenbaume?

Brachten euch Morgenwinde die Sage,
Daß ich im Herzen eingeschlossen
Euren lieblichen Spielgenossen,
Heimlich und selig – ihr Bildnis trage?

Impulsos primaverals

Criatures primaverals amb virolats impulsos,
fulles volants, hàlits perfumats,
sentimentals i joioses cançons d'amor,
es precipiten des de tots els arbustos en el
meu cor.

Criatures primaverals escalfen el meu cor,
li murmuren paraules insinuants,
penetren amb llàgrimes embriagades,
truquen en portes molt de temps tancades.

Criatures primaverals que envoltu el meu cor,
què hi busqueu amb tanta insistència?
Us he trait alguna vegada en somnis
mentre dormia sota els arbres florits?

Us han explicat les brises matinals
que tancada dins del meu cor
hi porto secretament la sagrada imatge
de la vostra estimada companya de jocs?

Adolf Friedrich von Schack 1815 — 1894)

Aus den Liedern der Trauer

Von dunklem Schleier umspinnen
Ist mir das Tageslicht;
Wohl steigen neue Sonnen –
Ich seh' sie nicht.

Mir schweift der Blick hinüber
In Weiten, dämmerfern:
Vom Himmel blinkt ein trüber
Einsamer Stern.

Ein Mädchen bleich von Wangen
Winkt mir von drüben zu:
Ich bin vorangegangen,
Wasögerst du?

Otto Julius Bierbaum (1865 — 1910)

Freundliche Vision

Nicht im Schlafe hab ich das geträumt,
Hell am Tage sah ich's schön vor mir:
Eine Wiese voller Margeritten;
Tief ein weißes Haus in grünen Büschen;
Götterbilder leuchten aus dem Laube.
Und ich geh' mit Einer, die mich lieb hat
Ruhigen Gemütes in die Kühle
Dieses weißen Hauses, in den Frieden,
Der voll Schönheit wartet, daß wir kommen.

Otto Julius Bierbaum

Nachtgang

Wir gingen durch die stille, milde Nacht,
Dein Arm in meinem,
Dein Auge in meinem.
Der Mond goß silbernes Licht
Über dein Angesicht,
Wie auf Goldgrund ruhte dein
schönes Haupt.

De les cançons de la tristesa

Coberta de vels obscurs
està per a mi la llum del dia,
encara que surtin nous sols...
jo no els veuré.

Passejo la mirada
per la llunyania crepuscular:
brilla en el cel una estrella
deslluïda i solitària.

Una noia de pàl·lides galtes
em saluda des del més enllà:
"He passat la primera,
per què trigues tant?"

Amable visió

No ho he somniat mentre dormia,
ho he vist al meu davant a la llum del dia:
un prat ple de margarides;
al fons, entre verdes plantes, una casa blanca;
brillen imatges divines entre el fullatge;
i vaig amb ànim apacible
amb la que m'ha estimat, cap a la frescor
d'aquesta casa blanca, cap a la pau
que espera, bellament, que hi arribem.

Passeig nocturn

Caminàvem en la nit callada i dolça,
el teu braç en el meu,
els teus ulls en els meus.
La lluna vessava la seva llum argentada
sobre la teva faç,
el teu bell cap reposava com damunt d'un
camp daurat.

Und du erschienst mir wie eine Heilige,
Mild, mild und groß und seelenübertoll,
Heilig und rein wie die liebe Sonne.
Und in die Augen
Schwoll mir ein warmer Drang,
Wie Tränenahnung.
Fester faßt' ich dich
Und küßte --
Küßte dich ganz leise --
Meine Seele weinte.

Otto Julius Bierbaum

Traum durch die Dämmerung

Weite Wiesen im Dämmergrau;
Die Sonne verglomm, die Sterne ziehn;
Nun geh' ich hin zu der schönsten Frau,
Weit über Wiesen im Dämmergrau,
Tief in den Busch von Jasmin.

Durch Dämmergrau in der Liebe Land;
Ich gehe nicht schnell, ich eile nicht;
Mich zieht ein weiches, samtenes Band
Durch Dämmergrau in der Liebe Land,
In ein blaues, mildes Licht.

I em va semblar que eres com una santa,
dolça, i gran, i plena d'amor,
santa i pura com el sol estimat.
I els meus ulls
s'engrandiren amb un càlid impuls,
com amb un afany de llàgrimes.
Et vaig estrènyer fermament
i et vaig besar
--et vaig besar amb molta dolçor--,
la meua ànima plorava.

Somni al capvespre

Amplés camps al gris capvespre;
el sol es pon, apareixen les estrelles,
i vaig cap a la dama més bella
pels amples camps al gris capvespre,
entre matolls de gessamí.

Al gris capvespre cap al país de l'amor;
no vaig de pressa, no em precipito;
són de suau vellut els lligams que m'empenyen
al gris capvespre cap a la dolça llum blava
del país de l'amor.

Adolf Friedrich von Schack

Ständchen

Mach auf, mach auf! doch leise, mein Kind,
Um Keinen vom Schlummer zu wecken!
Kaum murmelt der Bach, kaum zittert im
Wind

Ein Blatt an den Büschen und Hecken;
Drum leise, mein Mädchen, daß nichts sich
regt,

Nur leise die Hand auf die Klinke gelegt!

Mit Tritten, wie Tritte der Elfen so sacht,
Um über die Blumen zu hüpfen,
Flieg leicht hinaus in die Mondscheinnacht,
Zu mir in den Garten zu schlüpfen!
Rings schlummern die Blüten am rieselnden
Bach
Und duften im Schlaf, nur die Liebe ist wach.

Sitz nieder! Hier dämmerts geheimnisvoll
Unter den Lindenbäumen.
Die Nachtigall uns zu Häupten soll
Von unseren Küssen träumen
Und die Rose, wenn sie am Morgen erwacht,
Hoch glühn von den Wonneshauern der
Nacht.

Serenata

Obre, obre, estimada, però suaument,
per a no despertar ningú del seu son.
Quasi no murmura el rierol, quasi no agita el
vent
una fulla en els arbustos i en les bardisses.
Per això, suaument, estimada, que res no es
mogui,
posa suaument la mà al pany de la porta!

Camina poc a poc, com les passes dels elfs
quan salten sobre les flors,
vola lleugera a la llum del clar de lluna,
i vine a mí, al jardí!
Al voltant dormiten les flors prop del
rierol
i perfumen el son. Només l'amor està despert!

Seu, aquí clareja secretament
sota els tillers.
El rossinyol, al nostre capçal,
somnia a els nostres petons,
i les roses, quan es despertin al matí,
es ruboritzaran per les delícies de la
nit.

RICHARD WAGNER

(1810 — 1886)

Mathilde Wesendonck (1828 — 1902)

Wesendonck-Lieder

Der Engel

In der Kindheit frühen Tagen
Hört ich oft von Engeln sagen,
Die des Himmels hehre Wonne
Tauschen mit der Erdensonne,

Daß, wo bang ein Herz in Sorgen
Schmachtet vor der Welt verborgen,
Daß, wo still es will verbluten,
Und vergehn in Tränenfluten.

Daß, wo brünstig sein Gebet
Einzig um Erlösung fleht,
Da der Engel niederschwebt,
Und es sanft gen Himmel hebt.

Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
Und auf leuchtendem Gefieder
Führt er, ferne jedem Schmerz,
Meinen Geist nun himmelwärts!

Cançons de Wesendonck

L'àngel

En els dies llunyans de la infància
sentí parlar sovint d'àngels
que canviaven les sublims delícies celestials
pel sol de la Terra,

on un cor inquiet i angoixat
llanguia amagat del món,
i volia dessagnar-se tranquil
i perir en un mar de llàgrimes,

on la seva pregària fervent
només demanava la salvació,
i un àngel baixava i se l'emportava
dolçament al cel.

Sí, també per a mi baixà un àngel
que amb les seves ales esplendoroses
m'allunyà de qualsevol dolor,
i portà al cel el meu esperit!

Stehe still!

Sausendes, brausendes Rad der Zeit,
Messer du der Ewigkeit;
Leuchtende Sphären im weiten All,
Die ihr umringt den Weltenball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein,
Genug des Werdens, laß mich sein!

Halte an dich, zeugende Kraft,
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stillt den Drang,
Schweiget nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag;
Ende, des Wollens ew'ger Tag!
Daß in selig süßem Vergessen
Ich mög' alle Wonne ermessen!

Wenn Auge in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet,
Und alles Hoffens Ende sich kündigt,
Die Lippe verstummt in staundendem
Schweigen,
Keinen Wunsch mehr will das Innre zeugen:
Erkennt der Mensch des Ew'gen Spur,
Und löst dein Rätsel, heil'ge Natur!

Im Treibhaus

Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen,
Saget mir, warum ihr klagt?

Schweigend neiget ihr die Zweige,
Malet Zeichen in die Luft,
Und der Leiden stummer Zeuge
Steiget aufwärts, süßer Duft.

Weit in sehndem Verlangen
Breitet ihr die Arme aus
Und umschlinget wahnbefangen
Öder Leere nicht'gen Graus.

Detureu-vos!

Murmurejant i bronzidora roda del temps,
mesuradora de l'eternitat;
esferes lluminoses de l'ampli infinit,
que encerclen la bola del món,
creació eterna, detureu-vos!
Prou de l'esdevenir, deixeu-me ser!

Detureu-vos, força generadora,
pensaments primitius, eternament creadors!
Conteniu l'alè, calmeu l'impuls,
calieu només durant un segon!
Pols excitat, encadena els teus batecs;
acaba, dia etern de la voluntat!
Que en un oblit dolç i sagrat
pugui apreciar totes les delícies!

Quan els ulls beuen delitosos en els ulls,
quan l'ànima en l'ànima s'enfonsa totalment;
quan un ésser es retroba en un ésser
i s'anuncia el final de tota esperança,
els llavis callen en silenci
meravellat,
i cap altre desig sorgeix del nostre interior:
llavors reconeix l'home l'empremta de l'Eternal,
i perds el teu enigma, santa natura!

A l'hivernacle

Alts arcs de corones de fulles,
baldaquís de maragdes,
fills de llunyanes terres,
digueu-me, de què us queixeu?

Inclineu les branques en silenci,
pinteu signes en l'aire,
i exhaleu un dolç aroma,
testimoni mut del dolor.

Cap a un llunyà anhel nostàlgic
esteneu els vostres braços,
i abraceu plens d'il·lusió
l'horrorós no-res d'una erma vacuitat.

Wohl ich weiß es, arme Pflanze:
Ein Geschicke teilen wir,
Ob umstrahlt von Licht und Glanze,
Unsre Heimat is nicht hier!

Und wie froh die Sonne scheidet
Von des Tages leerem Schein,
Hüllet der, der wahrhaft leidet,
Sich in Schweigens Dunkel ein.

Stille wird's, ein säuselnd Weben
Füllet bang den dunklen Raum:
Schwere Tropfen seh' ich schweben
An der Blätter grünem Saum.

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
Dir die Schönen Augen rot,
Wenn im Meeresspiegel badend
Dich erreicht der frühe Tod;

Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
Du am Morgen, neu erwacht,
Wie ein stolzer Siegesheld!

Ach, wie sollte ich da klagen,
Wie, mein Herz, so schwer dich sehn,
Muß die Sonne selbst verzagen,
Muß die Sonne untergehn?

Und gebietet Tod nur Leben,
Geben Schmerzen Wonnen nur:
O wie dank'ich daß gegeben
Solche Schmerzen mir Natur.

Potser, ho sé, pobres plantes,
compartim un destí:
encara que aureolats per llum i esplendor,
no és aquí la nostra pàtria!

I com el sol s'acomiada content
de la buida claredat del dia,
qui veritablement sofreix
es submergeix en l'obscur silenci.

Hi ha silenci, una agitació murmurant
omple inquiet l'obscur espai:
Veig surar pesades gotes
en la llinda verda de les fulles.

Penes

Sol, et ploren cada vespre
els teus bells ulls rogencs,
quan banyant-te en el mirall del mar
t'arriba la mort prematura!

Però apareixes amb l'antiga esplendor,
glòria del món tenebrós,
quan et despertes de nou al matí,
com un orgullós heroi triomfador!

Ai, com podria llavors queixar-me,
quan, cor meu, t'anhelo tant?
Ha de desanimar-se el sol,
ha de pondre's?

I la mort només infanta vida,
les penes només donen delit:
Oh, com agraeixo que la natura
m'hagi donat aquestes penes!

Träume

Sag, welch wunderbare Träume
Halten meinen Sinn umfängen,
Daß sie nicht wie leere Schäume
Sind in ödes Nichts vergangen?

Träume, die in jeder Stunde,
Jedem Tage schöner blühen,
Und mit ihrer Himmelskunde
Selig durchs Gemüte ziehn!

Träume, die wie hehre Strahlen
In die Seele sich versenken,
Dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!

Träume, wie wenn Frühlingssonne
Aus dem Schnee die Blüten küßt,
Daß zu nie geahnter Wonne
Sie der neue Tag begrüßt,

Daß sie wachsen, daß sie blühen,
Träumend spenden ihren Duft,
Sanft an deiner Brust verglühn,
Und dann sinken in die Gruft.

Somnis

Digues, quins somnis meravellosos
tenen presos els meus sentiments,
que, com una buida bromera,
no s'han esvaït en l'erm no-res?

Somnis, que a cada hora i cada dia
floreixen més bells,
i que amb el seu anunci celestial
penetren feliços en el meu esperit.

Somnis, que com raigs sublims
es submergeixen en l'ànima,
per a pintar allà una imatge eterna:
tot oblidat, tot present!

Somnis, com quan el sol primaveral
besa les flors damunt la neu,
i saluda el nou dia
amb delits mai presentits,

que creixen, que floreixen,
que exhalen somniant el seu perfum,
s'apaguen dolçament en el teu pit,
i s'enfonsen en la tomba.

ALEXANDER VON ZEMLINSKY

(1871 — 1942)

Turmwächterlied und andere Gesänge

Jens Peter Jacobsen (1847 — 1885)

Versió alemanya de Robert Franz Arnold (1815 — 1892)

Turmwächterlied

Nacht ist es jetzt,
Und das Gestirn, das Gott gesetzt
Als Grenze (eh die Zeit noch war)
Zwischen des Lichtes klarem See
Und der Finsternisse Meer,
Die Sonne wich von ihrem Ort -
Doch bald erstrahlt sie wieder,
So hoffen wir in Demut.

Ihr Leut' in Burg und Feste,
Ihr, die ihr auf den Straßen ziehet,
Und ihr auf salzigem Meer,
Ihr alle solltet beten,
Eh des Tages Ringen
Oberhand gewinnt.
Und wendet die Gedanken
Ab von Haus und Heim
Und laßt sie aus den Herzen
Ziehen himmelwärts.
Denn der Herr ist gut und barmherzig
Jetzt und ewiglich.

Herr, nun kommen sie alle,
Cut und Böse,
Sieche und Heile,
Mit Ruf und Rede,
Seufzend im heiligen
Zeichen des Kreuzes.
Höre sie alle in deiner Gnade,
Gewähre ihnen nach deinem Willen.
Laß sie christlich beten.

Cançó del torrer

Ara és de nit,
i l'illu l'estel que Déu posà
com a frontera (abans que el temps existís)
entre el mar clar de la llum
i el mar dels abismes,
El sol es retirà del seu lloc,
però aviat tornarà a lluir,
així ho esperem humilment.

Vosaltres, gent dels castells i festes,
vosaltres, que aneu pels carrers,
i vosaltres en la mar salada,
tots vosaltres heu de pregar,
abans que els lligams del dia
guanyin la primacia.
I dirigiu els pensaments
lluny de la casa i la llar
i deixeu que des dels cors
s'enlairin cap el cel.
Llavors el Senyor és bo i misericordiós.
ara i eternament,

Senyor, ara venim tots,
bons i dolents,
malalts i sans,
amb pregàries i oracions,
sospirant davant la sagrada
Imatge de la creu.
Escolta'ls a tots,
complau-los segons la teva voluntat,
deixa'ls pregar cristianament,

Jens Peter Jacobsen

Versió alemanya de Robert Franz Arnold

Und hat der Tag all seine Qual

Und hat der Tag all seine Qual
Tautränen ausgießend,
Dann öffnet Nacht den Himmelssaal
In ewigen Trübsinns stiller Qual.
Und eins und eins
Und zwei und zwei
Zieht fremder Welten Genienchor
Aus dunklem Himmelsgrund hervor,
Und über irdischen Lüsten und Schmerzen,
In Händen hoch die Sternenkerzen,
Schreiten sie langsam über den Himmel hin.
Tieftraurig gehen sie,
Verwunderlich wehen,
Von des Weltraums kalten Winden bedroht,
Der Sternenkerzen flackernde Flammen.

Detlev von Liliencron (1844 — 1909)

Mit Trommeln und Pfeifen

Mit Trommeln und Pfeifen bin ich oft
marschiert,
Neben Trommeln und Pfeifen hab' ich oft
präsentiert,
Vor Trommeln und Pfeifen bin ich oft
avanciert
In den Feind, hurra!

Die Trommeln und Pfeifen, die hör' ich
nicht mehr,
Und Trommeln und Pfeifen, rückte
Hinter Trommeln und Pfeifen hinkte zu
schwer
Mein Stelzfuß, o weh!

Wenn Trommeln und Pfeifen mir kämen
in Sicht,
Gegen Trommeln und Pfeifen mein Ohr hielt'
ich dicht,
Die Trommeln und Pfeifen ertrüg' ich nicht,
Mir bräche das Herz.

I el dia totes les seves penes

I el dia totes les seves penes
cridà amb llàgrimes de rosada,
després obrí la nit la sala celestial
amb la pena tranquil·la d'una eterna melangia.
I un a un
i dos a dos
sortí el cor de genis de mons llunyans
de les fosques profunditats celestials.
I per sobre dels plaers i les miseries de la terra,
en les mans alçades amb els ciris de les estrelles,
passen lentament per damunt del cel.
Van profundament entristits.
Vacilen estranyament,
amenaçades pels vents freds de l'espai,
les flames tremoloses dels ciris de les estrelles.

Amb tambors i pifres

Amb tambors i pifres he desfilat
sovint,
al costat de tambors i pifres he format
sovint,
al davant de tambors i pifres he avançat
sovint
en el camp de batalla. Hurra!

Els tambors i pifres ja no els
sento,
i tambors i pifres s'atansaren
darrera tambors i pifres, coixejà
massa
la meua cama de fusta, ai de mi!

Quan tambors i pifres els vaig tenir a
la vista
Contra tambors i pifres, vaig tancar
les orelles,
els tambors i pifres no els suportava,
i se'm truncà el cor.

Und Trommeln und Pfeifen, das war mein
Klang,
Und Trommeln und Pfeifen, Soldatengesang,
Ihr Trommeln und Pfeifen, mein Leben lang
Hoch Kaiser und Heer!

Detlev von Lilienkron

Tod in Ähren

Im Weizenfeld, im Korn und Mohn,
Liegt ein Soldat, unaufgefunden,
Zwei Tage schon, zwei Nächte schon,
Mit schweren Wunden, unverbunden.

Durstüberquält und fieberwild,
Im Todeskampf sein brechend.
Ein letzter Traum, sein letztes Bild,
Sein brechend Auge schlägt nach oben.

Die Sense rauscht im Ährenfeld,
Er sieht sein Dorf im Arbeitsfrieden,
Ade, ade, du Heimatwelt -
Und beugt das Haupt und ist verschieden.

RICHARD STRAUSS

Hermann von Gilm (1812 — 1864)

Allerseelen

Stell' auf den Tisch die duftenden Reseden,
Die letzten rothen Astern trag' herbei,
Und laß uns wieder von der Liebe reden
Wie einst im Mai.

Gib mir die Hand, daß ich sie heimlich drücke,
Und wenn man's sieht, mir ist es einerlei,
Gib mir nur einen deiner süßen
Blicke
Wie einst im Mai.

I tambors i pifres, aquest era el
meu so,
tambors i pifres, cançó de soldats,
vosaltres, tambors i pifres, tota la meva vida.
Visca l'Emperador i l'exèrcit!

Mort entre el blat

En el camp de blat, entre cereals i roselles,
jeu un soldat, no descobert,
des de ja fa dos dies i dues nits,
amb greus ferides, sense curar.

Molt assedegat i amb febre intensa,
apagant-se en el camp de la mort.
Un darrer somni, la seva darrera imatge,
dirigeix cap amunt el seus ulls apagats,

La dalla murmura en el camp de blat,
ell veu el seu poble treballant en pau,
adéu, adéu, món del meu país...
I inclina el cap i mor.

Dia de difunts

Deixa sobre la taula la reseda olorosa,
porta els últims àsters vermells,
i torna'm a parlar d'amor
com antany al maig.

Dóna'm la mà perquè l'acaroni en silenci,
i no em fa res que ens vegin.
Dóna'm una sola de les teves mirades
amoroses,
com antany al maig.

Es blüht und funkeln heut' auf jedem Grabe,
Ein Tag im Jahre ist den Todten frei;
Komm' an mein Herz, daß ich dich wieder
habe,
Wie einst im Mai.

Adolf Friedrich von Schack (1815 — 1894)

Breit' über mein Haupt

Breit über mein Haupt dein schwarzes
Haar,
Neig' zu mir dein Angesicht!
Da strömt in die Seele so hell und klar
Mir deiner Augen Blick.

Ich will nicht droben der Sonne Pracht,
Noch der Sterne leuchtenden Kranz,
Ich will nur deiner Locken Nacht
Und deiner Blicke Glanz.

Karl Friedrich Henckell (1864 — 1929)

Ruhe, meine Seele

Nicht ein Lüftchen regt sich leise,
Sanft entschlummert ruht der Hain;
Durch der Blätter dunkle Hülle
Stiehlt sich lichter Sonnenschein.
Ruhe, ruhe, meine Seele,
Deine Stürme gingen wild,
Hast getobt und hast gezittert,
Wie die Brandung, wenn sie schwillt!
Diese Zeiten sind gewaltig,
Bringen Herz und Hirn in Not.
Ruhe, ruhe, meine Seele,
Und vergiß, was dich bedroht.

En cada tomba hi ha avui flors i olors,
un dia a l'any els morts són lliures,
torna al meu cor, que et torni a
abraçar
com antany al maig.

Estesos sobre el meu cap

Estesos sobre el meu cap els teus negres
cabells,
dirigeixes cap a mi la teva mirada,
i la llum, pura i clara, dels teus ulls
inunda la meva ànima.

No vull, allà dalt, l'esplendor del sol,
ni la corona lluminosa de les estrelles,
només vull la nit dels teus rulls
i l'esplendor de la teva mirada.

Descansa, ànima meva!

No passa ni un alè d'aire,
tranquil reposa el bosc;
entre el fosc entramat de les fulles
brillen clars els raigs de sol.
Descansa, descansa, ànima meva,
les teves tempestes eren salvatges,
has cridat i has tremolat,
com l'oreig enfurismat.
Van ser moments violents,
que angixaren el cor i la ment...
Descansa, descansa ànima meva,
i oblida el que t'amenaça!

Heinrich Hart (1855 — 1906)

Cäcilie

Wenn Du es wüßtest,
Was träumen heißt
Von brennenden Küssen,
Vom Wandern und Ruhen
Mit der Geliebten,
Aug' in Auge
Und kosend und plaudernd—
Wenn Du es wüßtest,
Du neigtest dein Herz.

Wenn Du es wüßtest,
Was bangen heißt
In einsamen Nächten,
Umschauert vom Sturm,
Da niemand tröstet
Milden Mundes
Die kampfmüde Seele—
Wenn Du es wüßtest,
Du kämest zu mir.

Wenn Du es wüßtest,
Was leben heißt
Umhaucht von der Gottheit
Weltschaffendem Atem,
Zu schweben empor
Lichtgetragen
Zu seligen Höh'n—
Wenn Du es wüßtest,
Du lebtest mit mir.

Cecília

Si tu sabessis
el que significa somniar
en besos ardents,
en passejar i descansar
amb l'estimat,
mirant-se als ulls,
acaronant-se i parlant...
si ho sabessis,
el teu cor es rendiria.

Si tu sabessis
el que signfica tenir
por en nits solitàries,
enmig de la tempesta.
sense cap dolça boca
que consoli l'ànima
cansada de lluitar...
si ho sabessis,
vindries a mi.

Si tu sabessis
el que significa viure
perfumat per l'hàlit
de la divinitat creadora del món,
elevant-se,
il·luminat,
cap a les santes altures.
si ho sabessis,
viuries amb mi!

John Henry Mackay (1864 — 1933)

Heimliche Aufforderung

Auf, hebe die funkelnde Schale
empor zum Mund,
Und trinke beim Freudenmahle
dein Herz gesund.

Und wenn du sie hebst, so winke
mir heimlich zu,
Dann lächle ich, und dann trinke
ich still wie du ...

Und still gleich mir betrachte
um uns das Heer
Der trunknen Schwätzer—verachte
sie nicht zu sehr.

Nein, hebe die blinkende Schale,
gefüllt mit Wein,
Und laß beim lärmenden Mahle
sie glücklich sein.

Doch hast du das Mahl genossen,
den Durst gestillt,
Dann verlasse der lauten Genossen
festfreudiges Bild,

Und wandle hinaus in den Garten
zum Rosenstrauch,—
Dort will ich dich dann erwarten
nach altem Brauch,

Und will an die Brust dir sinken
eh' du's gehofft,
Und deine Küsse trinken,
wie ehemals oft,

Und flechten in deine Haare
der Rose Pracht—
O komm, du wunderbare,
ersehnte Nacht!

Invitació secreta

Amunt, aixeca fins a la boca
la copa refulgent,
i beu amb el cor ben sà
en l'àpat de la joia.

I quan l'aixequis,
mira'm secretament,
llavors somriuré i beuré
tan callat com tu.

I callada al meu costat
contempla la colla
d'embriacs xerraires... no els
menyspreis massa.

No, aixeca la brillant copa,
plena de vi,
i continuem feliços
el sorollós banquet.

Però quan hagis gaudit del menjar,
i calmada la set,
oblida't llavors alegrement
dels sorollosos companys.

I surt a fora al jardí,
cap als rosers,
allà t'estaré esperant,
com fèiem abans.

I em reclinaré damunt del teu pit,
abans que no ho esperis,
i beuré els teus besos
com abans,

i posaré en els teus cabells
l'esplendor de les roses.
Oh, vine, nit meravellosa
i freturada!

John Henry Mackay (1864 — 1933)

Morgen!

Und morgen wird die Sonne wieder
scheinen
Und auf dem Wege, den ich gehen werde,
Wird uns, die Glücklichen, sie wieder einen
Inmitten dieser sonnenatmenden Erde ...

Und zu dem Strand, dem weiten,
wogenblauen,
Werden wir still und langsam niedersteigen,
Stumm werden wir uns in die Augen
schauen,
Und auf uns sinkt des Glückes stummes
Schweigen ...

Demà!

I demà tornarà a sortir el
sol,
i en el camí que seguiré
tornarà a unir-nos a nosaltres, feliços,
en la terra assolellada...

I arribarem lentament i
dolçament
a la platja d'amples i blaves onades,
i ens mirarem, muts, als ulls, fins que ens
cobreixi
el món silenciós de la
felicitat...

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Gràcies a

Mitjans col·laboradors

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederaabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Col·laboradors del projecte Lied the Future

Agraïment Amics de la Schubertiada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Culléll · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Coicochea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat